

Vypraveno

Dokumenty anonyzováno
v souladu s GDPR

MVCRP00Z1ZBJ

dne 8.7.14 30.

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 11.7.2014
podpis: [signature] 12.7.2014

- 4 - 07 - 2014

V Praze dne

Č.j.: MV-58657-4/VS-2014

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0235 r.

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal
- Konžská republika,
státní občan Konžské republiky, trvale bytem

(dále jen „žadatel“), adresa pro doručování:

rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 19.3.2014, č.j.: VS-255/835.3/2-2013, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o státním občanství“) vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

Odůvodnění

I.

Žadatel požádal o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“). Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dne 28.1.2013. Žadatel je státním občanem Konžské republiky. Žadatel má na území České republiky povolený trvalý pobyt ke dni 29.2.2008 za účelem sloučení rodiny s občanem České republiky. Žadatel je svobodný a bezdětný.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) a d) zákona o státním občanství, tj. podmínku, že v posledních pěti letech nebyl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a podmínku prokazující znalost českého jazyka podle požadavků stanovených vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky.

Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žadatel nesplňuje podmínky vymezené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona o státním občanství, tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti a podmínku spočívající v plnění povinností vyplývajících ze zvláštních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění tím, že mu vznikaly nedoplatky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění. Ministerstvo vnitra splnění těchto podmínek ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) a § 11 odst. 4 zákona o státním občanství neprominulo.

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství se ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), od 1.1.2014 neprokazuje.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19.3.2014, č.j.: VS-255/835.3/2-2013, podal žadatel včasný rozklad. K pobytu na území České republiky uvedl, že od svého příjezdu žije v prostředí, které mu integraci do české společnosti umožňuje. Finanční prostředky na studium jazykové školy neměl, otec mu zaplatil jazykový kurz a žadatel musel hledat práci, což bylo pro něj velmi obtížné. K nedoplatkům na pojistném na veřejné zdravotní pojištění uvedl, že se vždy chtěl žít sám, ale v okamžiku, kdy měl volit mezi zaplacením nájmu nebo dotčeného pojištění, volil úhradu nájmu, neboť nechtěl zůstat na ulici. Uvedl, že má snahu podnikat, nechce žít na úkor státu ze sociálních dávek. V České republice chce žít, má tu svého otce, který je řádným občanem České republiky. V místě svého trvalého pobytu se nezdržuje. Otec pracuje v Kladně a žil u něj. Od doby, kdy se osamostatnil, žije v Praze a má zde lepší podmínky pro podnikání. Žádá o posouzení žádosti.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl věcně správný a napadené rozhodnutí je v souladu se zákony.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 10.4.2013 podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu správní řízení o žádosti přerušilo do 3.5.2013 a vyzvalo žadatele, aby odstranil nedostatky žádosti a předložil podklady pro vydání meritorního rozhodnutí. Podklady v tomto usnesení výslovně specifikovalo. Žadatel byl poučen o tom, že předložení požadovaných podkladů je nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci a prokázání splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Dále tímto usnesením Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení (§ 44 správního řádu). Žadatel byl poučen, že má podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení a vyjádřit ve správním řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to až do doby jeho vydání. Upozornilo ho také na možnost zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu v případě, že potřebné listiny, o jejichž předložení tímto usnesením byl vyzván, nepředloží. Ministerstvo vnitra obdrželo zásilku s tímto usnesením zpět, jako nedoručenou. Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 23.5.2013 opětovně správní řízení přerušilo do 26.6.2013 a opětovně žadatele vyzvalo o odstranění nedostatků žádosti a o předložení listin, které Ministerstvo vnitra v usnesení označilo. Obdobně i v tomto usnesení žadatele poučilo o jeho právech a povinnostech v rámci správního řízení o žádosti. Žadatel opět nedoložil všechny požadované doklady, které byly výslovně uvedeny v předchozích usneseních o přerušení řízení. Ministerstvo vnitra v kontextu této skutečnosti opětovně usnesením ze dne 30.7.2013 přerušilo správní řízení o žádosti do 30.8.2013 a vyzvalo žadatele k doložení dalších potřebných dokladů pro vydání meritorního rozhodnutí. Některé listiny byly žadatelem Ministerstvu vnitra předloženy dne 28.8.2013. Žadatel se nevyjádřil k tomu, proč nehradil pojistné na veřejné zdravotní pojištění. Dopisem ze dne 16.10.2013 byl vyzván, aby se ve lhůtě 10 dnů od doručení výzvy vyjádřil k této skutečnosti a případně požádal o prominutí splnění podmínky stanovené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství a tuto žádost řádně odůvodnil, tj. proč si povinnost hradit řádně a včas pojistné na veřejné zdravotní pojištění neplnil a jaká opatření učinil, aby se již tato skutečnost neopakovala. Současně byl požádán o předložení vyúčtování plateb veřejného zdravotního pojištění za celou dobu jeho trvalého pobytu na území České republiky, tj. od 29.2.2008. Vyjádření Ministerstvo vnitra obdrželo dne 6.11.2013. Požadované vyúčtování za celé období trvalého pobytu však žadatel nedoložil. Z tohoto důvodu byl žadatel dopisem ze dne 11.12.2013 opětovně vyzván, aby ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy tento požadavek splnil. Výzva byla vrácena Ministerstvu vnitra jako nedoručená. Ministerstvo vnitra žadateli zaslalo další výzvu dopisem ze dne 7.1.2014. Na tuto výzvu žadatel reagoval. Dne 21.1.2014 Ministerstvu vnitra bylo doručeno potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny ze dne 20.1.2014 o jeho bezdlužnosti a vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období od 9.1.2013 do 20.1.2014. Požadované vyúčtování, tj. vyúčtování plateb veřejného zdravotního pojištění za celou dobu jeho trvalého pobytu na území České republiky (od 29.2.2008), však nedoložil. Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí

konstatovalo, že žadatel v průběhu správního řízení o žádosti opakovaně neprojevoval potřebnou součinnost při opatřování dokladů a vyjádřilo úvahu, že výsledek řízení o žádosti je žadateli lhostejný.

Při posuzování žádosti ministr vnitra i rozkladová komise ministra vnitra vycházel především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství. Zákon o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravuje způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vychází rozhodnutí, jak Ministerstva vnitra, tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou o státním občanství (dále jen „Evropská úmluva“), ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí, osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8.3.2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na vysvětlující zprávu k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), kde se uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení posuzována existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství. Je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu,

že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení vychází ze skutečností každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

IV.

Ministr vnitra rozkladem napadené rozhodnutí znovu meritorně posoudil, a to z hlediska splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Ministr vnitra konstatuje, že není splněna podmínka zakotvená v ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona o státním občanství. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že žadatel trvalý pobyt na území České republiky má povolen od 29.2.2008, přičemž ke dni podání žádosti nedosahovala délka povoleného trvalého pobytu nejméně 5 let. V té souvislosti ministr vnitra konstatuje, že celková doba pobytu žadatele na území České republiky je velmi krátká, neboť se téměř shoduje s dobou jeho povoleného trvalého pobytu na území České republiky. Žadatel do České republiky poprvé přicestoval v únoru roku 2008. Povolený trvalý pobyt má ke dni 29.2.2008. Ministr vnitra se domnívá, že uvedenou dobu nelze obecně považovat adekvátní tomu, aby mohlo být konstatováno, že u žadatele byla úspěšně završena jeho plnohodnotná integrace do české společnosti, což se také projevilo zejména v neplnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění. V důsledku této skutečnosti pak Ministerstvu vnitra nezbylo než konstatovat, že žadatel nesplnil podmínku zakotvenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Pro účely správního řízení o jeho žádosti neprojevil žadatel ani potřebnou součinnost, předložením požadovaného vyúčtování, jak je shora uvedeno, aby tak odstranil jakékoliv pochybnosti týkající se splnění dotčené podmínky, či možnosti směřující k případnému prominutí jejího splnění. Ministr vnitra konstatuje, že se lze ztotožnit i s vyjádřením Ministerstva vnitra v napadeném rozhodnutí, které se týká jeho nedostatečné pracovní integrace. Odkazuje rovněž na samotné vyjádření žadatele, které uvedl v rozkladu, z něhož lze dovodit, že není možné za úspěšnou považovat ani jeho podnikatelskou aktivitu spočívající v nákupu a prodeji aut, když mu toto podnikání nepřinášelo dostatečné finanční zdroje, ze kterých by byl schopen hradit souběžně pojistné na veřejné zdravotní pojištění a nájem. Z vyjádření žadatele nelze rovněž dovodit, že se porušování svých povinností již nebude do budoucna dopouštět. Za nedostatečné pokládá ministr vnitra i zdůvodnění žadatele ohledně pochybností Ministerstva vnitra o jeho pobytu na území České republiky, když se v místě povoleného trvalého pobytu nezdržuje a místa dočasného pobytu v průběhu správního řízení mění. Svědčí o tom i skutečnost, že si nepřevzal dopis

65

Ministerstva vnitra ze dne 11.12.2013, jak je shora uvedeno. Žadatel v rozkladu uvedl, že se na adrese povoleného trvalého pobytu nezdržuje. Ministr vnitra, obdobně jako Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí, upozorňuje na povinnosti, kterému v této souvislosti vyplývají ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Ministr vnitra i v kontextu žadatelova vyjádření v rozkladu k této skutečnosti musel konstatovat, že si žadatel povinnosti na úseku pobytového režimu neplní. K rozkladu žadatel nedoložil potvrzení od příslušného pracoviště odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, ze kterého by jednoznačně vyplynulo, že splnil ohlašovací povinnost a změnu adresy nahlásil ve lhůtě 30 pracovních dnů od změny pobytu.

Splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství se ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), od 1.1.2014 neprokazuje.

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatele na území České republiky nelze dovodit, že by mohl být na svých právech jakkoli krácen. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky. V kontextu toho pak na udělení státního občanství nelze pohlížet jen z hlediska nároku, ke kterému lze nevyhnutelně dospět po uplynutí zákonem stanovené doby trvalého pobytu cizince na území státu, o jehož státní občanství žádá.

Vzhledem k tomu, že z podaného rozkladu nevyplývaly žádné nové, právně významné skutečnosti, které by mohly mít vliv na zrušení napadeného rozhodnutí a žadatelem nebyly uplatněny relevantní důkazy, ministru vnitra nezbylo než rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tedy rozklad zamítnout. Ministr vnitra konstatoval, že Ministerstvo vnitra vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přičemž správní uvážení bylo logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra